

ΤΑ ΚΑΛΑ ΚΑΙ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΑ

Η μεταστροφή ως στάση ζωής

Αλεξάνδρου Μ. Σταυροπούλου

Oleg Shurkus, Η μεταστροφή του Απ. Παύλου.

Σήμερα όλα γίνονται για το συμφέρον. Αν συμφέρει κάτι το αναλαμβάνουμε. Αξίζει το ρίσκο. Όλα γίνονται αν συντρέχει κέρδος. Το «συφέρο», παιδάκι μου, αυτό έρχεται πρώτο, έλεγε μια γιαγιούλα. Συμφέρει, το αναλαμβάνω, δεν συμφέρει το παρατάω. Αν φέρνει κάτι μαζί του, αν συν-φέρει, τότε αξίζει να προσπαθήσω, και επισύρει την προσοχή μου και το ενδια-φέρον μου. Τότε είναι καλόν και συμφέρον. Άλλωστε και η Εκκλησία εύχεται και μας παροτρύνει να προσευχόμαστε για τα καλά και συμφέροντα ταις ψυχαίς ημών, δηλαδή πραγμάτων που αναφέρονται στη ζωή μας.

Ποιο όμως είναι συμφέρον και καλό γι' αυτήν; Μπορούμε εμείς να το ξεχωρίσουμε; Ή επιδιώκουμε ως συμφέρον, κάτι που μπορεί τελικά να μη μας συμφέρει καθόλου; Πώς να το διακρίνουμε; Πώς να μην διαμαρτυρηθούμε και να αγανακτήσουμε, και με το Θεό ακόμα, όταν αυτό που θεωρούσαμε ως συμφέρον δεν πραγματοποιείται, δεν το επιτυγχάνουμε.

Να ισχυριστούμε ότι «άλλαι μεν βουλαί ανθρώπων άλλα δε Θεός κελεύει»; Πώς να πιστέψουμε ότι η έκβαση κάποιων πραγμάτων δεν γίνεται «προς το συμφέρον» μας; Ότι το θέλημά μας δεν ταυτίζεται προς το συμφέρον μας και ότι η έκβαση κάποιων πραγμάτων οδηγεί τελικά προς το αληθινό συμφέρον μας. Πρέπει τότε να υπάρχει απόλυτη εμπιστοσύνη στην Πρόνοια του Θεού και ν' αφεθούμε σ' αυτήν με εμπιστοσύνη. Όχι σαν μοίρα, σαν στωική υποταγή στο πεπρωμένο από το οποίο δεν μπορείς να ξεφύγεις με τίποτε. «Εἰ τό φέρον σέ φέρει, φέρε καί φέρου».». Και να αγανακτεῖς πάλι δεν βγαίνει τίποτε. «Εἰ δ' ἀγανακτεῖς, καί σαυτόν λυπεῖς

καί τό φέρον σέ φέρει!» (Παλλαδάς ο Αλεξανδρεύς, 4ος αιώνας μ.Χ.). Δεν εννοούμε τέτοια «άφεση» που δεν θα μπορούσες να τη συγχωρήσεις στον εαυτό σου. Όχι άφεση από αμέλεια, από τεμπελιά, από παραμέληση ενεργειών που έπρεπε να κάνεις, ούτε από αδιαφορία, από έλλειψη ενδιαφέροντος. Αλλά από εμπιστοσύνη στην μέριμνα του Θεού του πανταχού παρόντος και του πληρούντος τα πάντα. Να είσαι πεπεισμένος ότι «αν είναι νά ρθει, θε να ρθει, αλλιώς θα προσπεράσει». Κι όταν έρχεται ή σε προσπερνά για το συμφέρον θά ναι πάλι.

Άλλωστε έχεις ακούσει σαν συμβουλή: Να κάνεις τα πάντα σα να εξαρτώνται όλα από σένα, και να αφήνεις σα να εξαρτώνται τα πάντα από το Θεό. Μήπως, όμως, έτσι χάνεις την ανεξαρτησία σου και γίνεσαι ένα όν εξαρτημένο και οφείλεις να φροντίσεις μέσω ΚΕ.ΘΕ.Α. για απεξάρτηση; Δεν με βρίσκει σύμφωνο μια τέτοια αντίληψη. Θα έλεγα ότι «εξαρτάται», εξαρτάται από τον τρόπο που αφήνεις στις καταστάσεις, στις περιστάσεις της ζωής και με ποιο τρόπο εξακριβώνεις ποιο είναι το θέλημα του Θεού στην προκειμένη περίπτωση (πρβλ. και την προτροπή του Ανανία προς τον Παύλο, Πράξεις 22,14).

Είναι όμως συγκρίσιμες οι καταστάσεις αυτές; Εγώ και ο Παύλος, ο Παύλος και εγώ; Το κοινό σημείο εκφράζεται με μία λέξη: *Μεταστροφή*, μεταστροφή στάσης ζωής. Από το να κάνεις το δικό σου θέλημα, να φροντίζεις να πληροφορείσαι και να διακρίνεις, να «δοκιμάζεις, δηλαδή, τι το θέλημα του Θεού το αγαθόν, και ευάρεστον και τέλειον» (Ρωμαίους 12, 2). Έτσι μόνο και αν δεν έχεις άμεση απόκριση, και αν δεν επιτευχθεί αυτό που επεδίωκες «προς το συμφέρον σου», θα είσαι ήσυχος ότι κάποιος άλλος, ο Άλλος λαμβάνει πρόνοια για σένα, και μεριμνά για το αληθινό και πραγματικό συμφέρον σου. Για «τα καλά και συμφέροντα» στη ζωή σου, για «το συμφέρον της αιτήσεως» !

Bertholet Flemalle, *Η μεταστροφή του Απ. Παύλου*,
Καθεδρικός Ναός Αγ. Παύλου, Λιέγη, Βέλγιο.